

Maria Assumpció Pifarré, priora

<<https://www.santdaniel.com>>

Text > JOSEP CAMPMAJÓ, escriptor

Foto > TONI VILCHES

Hi ha vocacions que formen part de la memòria d'un ofici. I d'altres, com li passa a la priora del monestir de Sant Daniel, que esdevenen la memòria d'una vida sencera. Filla d'una infermera sabadellenca i d'un empresari lleidatà, Maria Assumpció Pifarré (Barcelona, 1941) és «la del mig» de deu germans. Se li il·luminen els ulls quan explica com era de bonica la mare, i com d'atractiu el pare. Li brillen gairebé tant com quan recorda la felicitat de la seva infantesa, els valors que la mare va inculcar a tota la família, els petons que li feia al pare i com els agradava jugar. Recorda amb estima els estius a Mallorca, la catalanitat i la cultura de la mare, les festes familiars, les classes de pintura, els estudis a les Escolàpies, les aventures amb l'escúter del germà anant cap a Tarragona i, fins i tot, algun dels pretendents que li va anar al darrere fins que va deixar la immobiliària on treballava per entrar com a novícia a Sant Daniel.

Fer vida monàstica va ser una decisió rumiada. La Barcelona que la va veure créixer ja no era la ciutat que trepitjava. El garbuix del món contrastava amb el seu anhel de soledat, de silenci. No era una persona especialment pietosa, però va anar a fer uns exercicis espirituals amb els Jesuïtes de Sant Cugat del Vallès. Un dels seus germans s'havia fet monjo a Montserrat, on va destacar per la seva tasca cultural i espiritual. Així que la vida monàstica es va començar a presentar com una opció de canvi profund. La vida dins d'un monestir. Volia que fos un cenobi benedictí. I havia de ser català.

Aquestes són les raons que la van dur a trucar a la porta de Sant Daniel. I no una vegada, moltes. Perquè entrar en un monestir benedictí no es fa d'un dia per l'altre. Va tardar prop d'un any a demostrar que aquella era la vida que volia acceptar, sense cap dubte, sense cap qüestionament.

Als germans, els va saber greu. La mare ho va entendre, essent com era una persona religiosa i culta. Al pare, li va costar. I l'últim pretendent no va entendre res. Però per res del món es peneix de la decisió que va prendre fa uns seixanta anys. Fer de priora del monestir no ha invalidat l'amor que sent per la pintura. Entre les pedres de Sant Daniel hi va saber reservar un racó per poder pintar i jugar amb els colors. Fins i tot ha arribat a exposar algunes obres. Ara, però, la feina quotidiana, la del dia a dia, no li permet continuar amb els pinzells.

Tot i que no hi ha tantes vocacions com abans, veu amb esperança l'empenta que el nou bisbe de Girona, fra Octavi, està donant als moviments juvenils. També hi ha la xarxa que creix des de l'esperit benedictí cap al territori, una xarxa que inclou la Pia Fundació Autònoma del monestir de Sant Daniel, l'Associació dels Amics del Monestir de Sant Daniel o l'Associació de Veïns de Sant Daniel, entre d'altres. Sant Daniel i Sant Benet, sempre en el centre.

Maria Assumpció Pifarré, la priora de Sant Daniel, és hereva de la seva memòria però també dels més de mil anys d'història humanista que, des de la vall gironina, el monestir benedictí projecta cap al món.